

Herkes Gibi

— mehmet-cemre · 27 Ocak 2010

Uzaklara baktığım da
Ne varsa acıyor içimde
dipsiz bir karanlıkta üşümüş çocuklar ağlıyor
yoksul ve bedbin bir sevdada tüketiyor yarınlarımı
cılız bir mum ışığında bitiyor umudum
yön kavgam var benim yukarı düşüyorum
amuda kalkmış çukurlar büyütüyorum düşlerimde
seni seviyorum demek son çaresizliğim
ve son tebessüm bu yüzümdeki
siyah beyaz bir fotoğraf gibi saklanmış
küçük bir kağıt gibi iliştilmiş masama
hayattan vazgeçmişlik

ölmek çok zormuş sahiden de
yaşamaktan başka çıkar yol bırakmadı hayat
gerçeklerimin hepsi hipermetrop
hep kanayan bir güle düşüyor kalbim
ötmeyi unutmuş bir bülbülden şarkılar dinliyorum
vazgeçtim işte aşktan yanmayı seçiyorum
hayat soğumuş bir kül gibi yığılıyor üstüme
mazgallarından düşüyorum umudun
bir çay gibi demleniyorum acıya ve yokluğa
tenha sokaklar gibiyim geceye
içimden geçemiyor eli yüzü düzgün sevgiler
içinde yaşanmayan evler gibiyim
tütüyor bacalarım.

Herkes gibi olabilirdim oysa
Sıradan bir sevdada sıradan bir yaşamda
Herkes gibi bir sabaha uyanabilirdim
Lütfen bil ey hayat
Bende herkes gibi zamanı geldiğinde
Ölebilirim...